

שיעור מספר 13

29 - 23 דצמבר

"החיים המשיחיים"

שבת אחר הצהריים

קיראו את הפסוקים הבאים לקראת שיעור השבת השבועי: רומים 14-16.

פסוק לשינון: "וּמְדוּעַ אַתָּה חוֹרֵץ מִשְׁפָּט עַל אַחִיד? מְדוּעַ אַתָּה בּוֹז לְאַחִיד? הֲרֵי כָלָנוּ נֶעֱמָד לְפָנֶי כֹס הַמִּשְׁפָּט שֶׁל אֱלֹהִים" (רומים 10:14)

אנו נמצאים בחלק האחרון בלימודינו באיגרת אל הרומים, אשר היוותה גורם מכריע בהווצרותה של הרפורמציה הפרוטסטנטית ואשר מראה לנו יותר מכל חיבור אחר מדוע אנו פרוטסטנטים ומדוע עלינו להמשיך באותה הדרך. כפרוטסטנטים בכללי, וכאדונטיסטים בפרט, אנו דבקים בעיקרון Sola Scriptura, כלומר כתבי הקודש הם הסטנדרט היחיד לאמונה. ומתוך הכתובים נודע לנו עיקרון הישועה על סמך אמונה שבגללו התנתקנו מהכנסייה הרומית. כנראה שכל העניין יכול להסתכם בשאלה אחת "מָה עָלֵי לַעֲשׂוֹת כְּדֵי לְהוֹשֵׁעַ?" (מעשי השליחים 16:30). מאגרת רומים אנו מבינים כי התשובה היא לא מה שהציעה הכנסייה בתקופתו של לותר. לפיכך, התחילה הרפורמציה והנה אנחנו נמצאים היום היכן שנמצאים.

אמנם בחלק האחרון של האיגרת שאול מדבר לא על הנושא המרכזי שעליו כותב, אך כנראה אלה דברים חשובים מספיק אם שאול החליט להוסיפם במכתב.

החלש באמונה

ברומים 3:1-14:14 אנו רואים התייחסות לאכילת הבשר שהוקרב לאלילים. המועצה בירושלים (מעשי השליחים 15) קבעה כי הגויים החוזרים בתשובה צריכים להימנע מאכילת אוכל כזה. אך הייתה בעיה, האם הבשר שמוכרים בשוק הוא מבעל חיים שהוקרב לאלילים או לא (ה' 1 לקוריתים 10:25). לחלק מהמאמינים לא היה אכפת, וחלק בחרו להפסיק לאכול בשר. הנושא המדובר כאן אינו קשור לצמחוניות או לאורח חיים בריא. וכמובן ששאלו אינו מבטל את ההבחנה בין בשר כשר וטמא. הכוונה היא לא לכך שמעתה כל חיה נחשבת כמתאימה למאכל. אנו יכולים למצוא ביסוס לכך במקומות אחרים בכתבי הקודש.

בין כה וכה, משמעות הקטע היא כי יש לתת לאדם את הכבוד שהוא ראוי לו, את המקום והמעמד שלו בחברה, לתת הזדמנות לדעה אישית.

אם כן, איזה עקרון עלינו לאמץ מרומים 3:1-14:14?

חשוב גם לציין כי בפסוק 3 שאול אינו מדבר בשליליות על החלש באמונה מפסוק 1. והוא גם לא נותן עצה כיצד עליו להתחזק. שהרי מה שחשוב הוא העובדה כי אלוהים מקבל את האדם הזה כפי שהוא.

כיצד רומים 4:14 מחזקים נקודה זו?

למרות מה שלמדנו היום כי עלינו לא למהר ולשפט את לב האדם ומעשיו, האם בכל מצב עלינו להרים ידיים ולצפות מהצד על המתרחש? כיצד למצוא את האיזון, ולדעת מתי לשתוק ומתי לפתוח את הפה (לביקורת בונה, ולא לויכוחי סרק כמובן)? ישעיהו 56:10.

לפני המשפט

קראו רומים 14:10. על פי דברי שאול, מה הסיבה שעלינו להיזהר בלשפוט אנשים אחרים?

מדי פעם אנו נוהגים לשפוט אחרים בצורה נוקשה מאוד, ולעיתים על דברים שעשינו בעצמינו. אך משום מה, כאשר אנו עושים משהו, זה לא נראה לנו כל כך רע כפי שזה נראה כאשר מישהו אחר עושה את אותו הדבר. אנו יכולים להיות צבועים ולרמות את עצמנו, אך לא את אלוהים שמזהיר אותנו ואומר "אל תשפוטו למען לא תשפוטו, כי במשפט אשר אתם שופטים תשפטו ובמדה אשר אתם מודדים ימדד לכם. מדוע אתה רואה את הקיסם אשר בעין אחיד ואינך שם לב לקורה אשר בעינך? איך תאמר לאחיד: 'הנח לי להוציא את הקיסם מעינך', והנה הקורה בעינך?" (מתי 4-7:1).

מה משמעות האמירה המצוטטת מתנ"ך על ידי שאול כאן? רומים 14:11.

הציטוט מישעיהו 45:23 תומך ברעיון כי כל אחד יעמוד למשפט. כל ברך וכל לשון תכבד את ההזמנה למשפט. כל אחד יצטרך לתת חשבון על חייו ומעשיו. אף אחד לא יכול לענות בשם אחרים.

כיצד הינכם מבינים את דברי שאול ברומים 14:14 בהתייחס להקשר הכתוב?

שאול אומר ששום דבר איננו רע כשלעצמו, כגון אכילת בשר של קורבן אלילי, שהרי מהו האליל? כלום (1 לקורינתים 8:4). אז מה זה משנה אם אדם כלשהו הציע בשר לפסל? כל העניין הוא במצפון האדם. יש לנהוג בהתאם למצפון נקי. כנראה שהאחים "החזקים" לא הפנימו זאת.

האם הינכם נמצאים בסכנה ממה ששאול מזהיר אותנו כאן? מדוע אנו צריכים להיות זהירים ולא לבדוק את מצפון האחרים, גם אם כוונתנו טובות?

ללא מכשולים

קראו רומים 23-15:14. איזה עיקרון אנו יכולים לאמץ מפסוקים אלה אשר ישרת אותנו בכל תחומי חיינו?

בפסוקים 17-20 שאול נותן פרספקטיבה נכונה להיבטים השונים של האמונה. על אף שהתזונה חשובה, אנשים לא צריכים לריב בגלל שמישהו מעדיף תפריט ללא בשר מתוך חשש שהבשר הוקדש לאלילים. במקום זאת, יש להתמקד בצדק, שלום ושמחה ברוח הקודש. כיצד אנו יכולים ליישם רעיון זה בנושא התזונה בקהילתינו כיום? עם כמה שנושא תזונה בריאה חשוב, ובכללי תורת אורח חיים בריא ומהווים ברכה בשבילינו, ישנם אנשים אשר רואים זאת באור אחר, וזה בסדר, זו זכותם. אנו צריכים לכבד את השונה.

איזו אזהרה מוסיף שאול לדבריו ברומים 22:14? כיצד זה מאזן את שאר הדברים שאמר בנושא?

האם שמעתם אנשים שאומרים "זה לא עניינו של אף אחד מה אני אוכל, מה אני לובש ובאילו עיסוקים אני עוסק"? האמנם? איננו חיים בחלל ריק. פעולותינו, מעשינו, מילותינו, ואף תזונתינו אכן משפיעים על אנשים מסביב לטוב או לרע. אנו מהווים דוגמה אחד בשביל השני. ולכן גם נושאים באחריות אחד עבור השני. ואם התנהגותינו גורמת למישהו לפנות אל הדרך הלא נכונה, זוהי בהחלט אשמתינו.

איזו דוגמה הינכם מהווים? האם אתם מרגישים בסדר עם כך שצעירים או מאמינים חדשים יקחו מכם דוגמה בכל תחומי החיים? מה תשובתכם מעידה עליכם?

שמירת ימים מיוחדים

בכל הדיון על קבלת דעת האחר שאול מכניס סוגיה של ימים ומועדים מיוחדים, שחלק מועניין לשמור אותם וחלק – לא.

קראו רומים 10:4-14. כיצד עלינו להבין את הפסוקים? האם נאמר כאן משהו לגבי הדיבר הרביעי? אם לא, מדוע לא?

על אילו ימים מדבר שאול? האם בקהילה הקדומה הייתה מחלוקת לגבי שמירת ימים אלה? כנראה שכן. אנו מוצאים רמז למחלוקת כזו בגלטים 10:4, היכן ששאול נוזף במאמינים הגלטיים על כך שהם שומרים "ימים וחודשים, מועדים ושנים". כפי ציינו בשיעור מספר 2, חלק מחברי הקהילה הגלטית שכנעו את הגלטים לעשות ברית מילה ולקיים את כל מצוות התורה של משה. שאול דאג שרעיונות אלה עלולים לפגוע כן בקהילה ברומא. אך ייתכן כי ברומא היו מאמינים יהודים שהיה להם קשה במיוחד להשתכנע בכך שלא צריך לקיים את טקסי היהדות יותר. שאול אומר, תפעלו כרצונכם, אך הכי חשוב שלא תשפטו אחרים שדעתם שונה משלכם. נראה שכמה מאמינים החליטו למקרה חרום לקיים טקס יהודי אחד או יותר, כדי להיות בטוחים בעצמם. ושאול אומר על כך, תנו להם לעשות זאת אם הם משוכנעים כי יש צורך בכך.

חלק מכניסים את נושא השבת לרומים 14:5, ואין הצדקה לכך. האם ניתן לדמיין כי שאול מתנגד לקיום הדיבר הרביעי ושמירת השבת? כפי שראינו לאורך כל הרבעון, שאול שם דגש חזק על ציות לחוק, והוא בהחלט אינו משווה את שמירת השבת לאכילת בשר מקורבן אלילי. כמה עצוב שאנשים משתמשים בפסוק זה כדי לתרץ את אי שמירת השבת. אנשים כאלה עושים בדיוק ממה שכיפא מזהיר וכותב על שאול: **"כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב בְּכָל אֲגֻרֹתַי, בְּדַבְּרוֹ עַל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה. יֵשׁ בָּהֶן דְּבָרִים קָשִׁים לְהַבְנֶה אֲשֶׁר הַנְּבָעִרִים וְהַבְּלָתִי יְצִיבִים מְעֻוֹתִים אוֹתָם - כְּמוֹ שֶׁהֵם עוֹשִׂים בְּיַתֵּר הַפְּתוּבִים - לְאֲבָדָנָם הֵם"** (2 לפטרוס 16:3).

מה הניסיון שיש לכם עם היום השביעי? האם אתם מרגישים כי שבת מהווה ברכה בשבילכם, כפי שהיא תוכננה להיות על ידי אלוהים? אילו שינויים אתם יכולים לעשות כדי לחוות באופן מלא יותר את מה שאלוהים מציע לנו בשבת?

דברי סיכום

קראו רומים 3-15:1. איזו אמת חשובה מצויה במילים אלה?

כיצד הקטע מציג מה זה אומר להיות תלמיד ויורש הדרך של ישוע?

באילו פסוקים נמצא אותו רעיון? וכיצד אנו יכולים לחיות על פי עיקרון זה במציאות?

שאל מסכם את מכתבו. איזה ברכות מגוונות הוא כותב? רומים 5,6,13,33:15.

לאחר ברכות אישיות מרובות, כיצד שאל מסיים את מכתבו? רומים 25-27:16.

שאל מסיים את מכתבו בשבח והלל של אלוהים. זהו האלוהים שהמאמינים הרומיים, וכל המאמינים, יכולים לבטוח בו ולתת אמון מלא, אשר נותן לנו מעמד של ילדיו החוקיים, שקיבלו גאולה והוצדקו על סמך אמונה, וכעת מודרכים ברוח הקודש. אנו יודעים ששאל כתב את מכתבו בהשראה אלוהית כתגובה למצב מסוים בזמן ומקום מסויימים. מה שאנו לא יודעים, זה אילו פרטים גילה לו אלוהים לגבי העתיד. איננו יודעים האם שאל ידע איזה תפקיד ישחקו מכתביו בעתיד. אך מה שחשוב הוא כי בזכות כתובים אלה נוסד הפרוטסטנטיזם וכי הם מהווים ביסוס מקראי לאמונה שבביל אנשים המחפשים להישאר נאמנים לישוע, גם אם העולם "משתומם על החיה" (התגלות 3:13).

נקודות למחשבה

"ראיתי את הסכנה של בני העם של אלוהים מסתכלים על אח ואחות וייט וחושבים שהם חייבים לבקש ייעוץ מהם. זה לא צריך להיות כך. המושיע האוהב שלהם מזמין אותם לבוא אליו כאשר הם עייפים, והוא יקל עליהם... רבים מגיעים אלינו עם שאלות: האם אני לעשות את זה? האם עליי להתעסק במפעל הזה? או, לגבי השמלה, האם אני צריכה ללבוש אותה או בגד אחר? אני עונה להם: אתם מצהירים על עצמכם כתלמידיו של ישוע. תחקרו את כתבי הקודש שלכם. קראו בתשומת לב על חיי המושיע היקר שלנו כיצד הוא שכן בין בני אדם על פני האדמה. תחקרו את חייו, ולא תטעו בדרך. אנו מסרבים לחלוטין להיות המצפון שלכם. אם נאמר לך בדיוק מה לעשות, אתה תיתן לנו להדריך אותך, במקום ללכת בעצמך אחרי ישוע" (אלן ג' וויט, Testimonies for the Church, כרך 2, עמודים 118,119).

"אנו לא צריכים להטיל את האחריות על חובתנו על אחרים, ולהמתין שיגידו לנו מה לעשות. אנו לא יכולים לסמוך על עצות אנושיות. אלוהים יראה לנו כיצד לנהוג בדיוק כמו שהוא יראה זאת לכל אחד אחר... מי שמחליט לא לעשות שום דבר אשר יעציב את אלוהים, ידע מה בדיוק עליו לעשות לאחר שיציג את הבעיה בפני האל" (אלן ג' וויט, The Desire of Ages, עמוד 668).

"מאז ומעולם בקהילה היו אנשים אשר נוטים לעצמאות אישית. כנראה שהם אינם מסוגלים להבין כי עצמאותה של הרוח עלולה להוביל את האדם ליתר ביטחון עצמי, ולא לכבד את עצות האחים לאמונה ולהעריך את שיקול דעתם" (אלן ג' וויט, The Acts of the Apostles, עמודים 163,164).

שאלות לדיון:

- כיצד אנו כמדוונטיסטים מוצאים את האיזון הנכון ומצליחים:
- א. לשמור אמונים למה שאנו מאמינים בו, ויחד עם זאת לא לשפוט אחרים אשר רואים דברים שונה מאיתנו?
 - ב. להיות ישרים וכנים עם המצפון שלנו ולא לנסות להיות מצפון של אחרים בעוד שאנו מבקשים לעזור לאלה שטועים בעינינו? מתי עלינו להשמיע את דעתנו ומתי לשמור אותה לעצמנו? מתי אנו אשמים על שתקתנו?
 - ג. להיות חופשיים באדון ויחד עם זאת להבין את אחריותנו להוות דוגמה טובה לאילו שאולי מביטים בנו?